

Chờng 4

Song Nữ Tuyệt Chiêu

H

ai người đẹp đối diện, mà sát khí đằng đằng.

Là một Đường Chủ của Thiên Long Bang, từng đồn ngã không biết bao nhiêu cao thủ giang hồ, nay Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương thấy một cô gái non tơ dám mạo phạm bốn bang, đánh trọng thương hai thuộc hạ, bất giác cơn giận bùng lên cực điểm.

Nàng thét lớn:

- Con tiểu a đầu chán sống, nên dám chạm vào uy vũ Thiên Long Bang. Bốn Đường Chủ không muốn giết kẻ vô danh, vậy người khai tên họ mau lên rồi cúi đầu chịu chết.

Cô gái áo trắng bật cười khanh khách:

- Với tư cách của người không đủ để hỏi danh tánh ta. Bộ người tưởng ta không biết người là Cửu Vĩ Hồ Ly đó sao? Nói thật cho người biết, Hồ Ly chín đuôi mười đầu gì cũng chỉ mê hoặc được mấy thằng ngốc tử khờ khạo thôi.

Nói dứt những lời này, cô gái liếc xéo Bạch Cương với vẻ tinh quái đầy châm chọc. Rồi nàng cười hăng hắc, khiến chàng trai hiểu ý xấu hổ, nóng ran cả mặt.

Chỉ nghe qua những lời mai mỉa, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương cũng biết cô gái kia đã nhìn thấy ả ta tán tỉnh Bạch Cương trong thạch thất, sự ngượng ngùng còn làm tăng thêm cơn tức giận, nên cười gằn:

- Hừm, rình nghe chuyện người khác là hành vi của kẻ trôi sông lạc chợ, thiếu giáo dục. Người không khai tên cũng chẳng sao, chỉ qua một chiêu là ta cũng đủ biết sư môn của người rồi.

Nàng quay nhìn Bạch Cương và Hàn Thông, nói to:

- Hai người lui xa ra một chút, để ta cho con a đầu này một bài học lễ độ nhớ đời.

Mới dứt lời, thân hình Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương đã di động, tả chưởng vung cao, chỉ phong vùn vụt.

“Bình” một tiếng, kinh khí xô thẳng vào cô gái áo trắng, cả một vùng rung chuyển trong đêm.

Chiêu thức của Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương xuất thủ thật nhanh, nội lực lại hết sức sung mãn, chưởng chiêu mạnh mẽ như phá núi dời non, song cô gái áo trắng chỉ chuyển mình thoăn thoắt đã lách tránh được luồng chưởng đạo, đồng thời quạt lại một chiêu thật huê dạng, nhưng mãnh liệt kinh hồn.

Tiếng âm nổ ra, sạt cả vách đá, hai đối thủ cùng dội ngược, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương kêu lên:

- Mai Hoa Tuyệt Chiêu...

Vừa trụ bộ vững, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương lại quát hỏi:

- Tiểu a đầu, Mai Phong Tuyệt Lão là gì của ngươi?

Cô gái áo trắng thoáng giật mình...

Có lẽ vì nàng thấy chỉ qua một chiêu mà đối phương đã nhận ra sư môn của mình.

Nhưng nàng bình tĩnh ngay, và quát lớn:

- Ngươi không cần biết, hãy tiếp chiêu.

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương giận dữ hét to:

- Tiểu a đầu đừng tưởng giỏi, chẳng là ta không muốn ăn hiếp trẻ nhỏ đó thôi.

Cô gái áo trắng cười nhạt:

- Đánh nhau không nên nhiều lời. Ngươi khinh ai là trẻ nhỏ, hãy cùng ta giao đấu ba mươi chiêu thử xem.

Giận xanh mặt, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương quát:

- Lấy binh khí ra, rồi nộp mạng.

Ánh mắt tinh nghịch của cô gái đảo nhanh, nàng nói:

- Bồn cô nương có đôi song kiếm trên vai đây, nhưng với ngươi thì ta không cần dùng, chỉ vài chưởng chiêu cũng đủ, vậy ngươi cứ gỡ hết thủ pháp Hồ Ly ra, cuối cùng coi xem ai chết.

Hà Thông nghe khẩu khí của cô gái, bất giác khoái chí la lên:

- Tuyệt quá...

Trùng mắt liếc xéo Hà Thông một cái tỏ ý bực tức, rồi Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương nhếch mép:

- Cũng tốt, ngươi xuất chiêu đi.

Vừa nói Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương vừa nạp khí vào Đơn Điền và bước tới hai bước.

Cô gái áo trắng nghịch ngợm bước tới ba bước, nhái giọng Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương đáp lại:

- Tốt lắm, ngươi đừng thách thức, nếu không sợ chết thì xuất chiêu trước đi...

Tiếng cười của Hà Thông lại bật lên:

- Tuyệt quá...

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương giận sôi sùng sục, trong lúc cô gái áo trắng vẫn bình tĩnh lạnh lùng. Song thật ra nàng biết mình đang chơi trò nguy hiểm, bởi sự lợi hại của Cửu Vĩ Hồ Ly Đường Chủ Thiên Long Bang ai mà không biết.

Ả ta chẳng những nội ngoại công hoả hầu đã đạt tới mức thuần thanh, mà ả còn có một ám khí cực kỳ tà độc, lại này làm bằng kim khí nhỏ như sợi tóc, tẩm chất kịch độc, gọi là Nhiếp Hồn Mao đối thủ nào đã trúng thứ ám khí của nữ nhân này đều khó lòng thoát chết.

Tuy nhiên cô gái vẫn trêu chọc Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương bằng những lời khinh thị, bộ điệu lại nhởn nhơ.

Vẻ tinh nghịch hồn nhiên của cô gái khiến Bạch Cương cũng phải bật cười. Không ngờ tiếng cười của Bạch Cương chạm tự ái Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương dữ dội, y như bị cô gái lẳng nhục vậy.

Tiếng thét của ả ta vang lên:

- Tiếp chiêu...

Song chưởng của Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương đẩy tới, luồng kinh khí cực kỳ mãnh liệt cuốn tuyết và bùn đất cùng tiếng rít kinh hồn như rồng dữ ra khỏi động, xô thẳng vào cô gái.

Vẻ ngoài cô gái làm như chẳng coi Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương ra gì, nhưng sự thật nàng không dám khinh suất trước đối phương nguy hiểm. Nàng biết nếu sử dụng nội gia chưởng giao đấu với đối phương, nhất định kinh khí sẽ dội ra hai bên, làm hại người ngoài cuộc đứng nhìn.

Không hiểu sao nàng lại có ý quan tâm đến chàng trai dung mạo tuấn tú mà hồi nãy nàng vừa trêu chọc kia.

Thấy Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương phát chiêu, nàng biết ả ta đã thi triển nội lực rất ghê gớm, nàng liền lách mình chặn phía trước, ngằm che chở cho Bạch Cương. Đồng thời song chưởng của nàng vẩy ra, sử dụng tuyệt kỹ thân chiêu Phiên Tuyết Chưởng của sư môn, trực tiếp đón chưởng đạo của đối thủ.

“Bùng...” một tiếng vang lên, chấn động vạn vật, cây ngã, đá bay, bùn và tuyết mịn mù...

Cô gái áo trắng bị đẩy bay cả trượng bởi chưởng đạo giao nhau, khí huyết đảo lộn, suýt quy xuống nền đá, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương cũng bị bật lùi ra sau, lão đảo như thuyền trên sóng hồi lâu mới trụ bộ vững. Cả hai dường như không ngờ nội lực đối phương quá mạnh, nên sau cơn chấn động đều trở mắt nhìn nhau.

Cô gái áo trắng có lẽ từ khi rời sư môn xuất đạo giang hồ chưa từng gặp tay ngang ngửa thế này, nên nổi nóng hét vang:

- Hồ Ly hôi hám, hãy tiếp cô nương một chiêu nữa.

Song chưởng của nàng vừa úp xuống đã lật lên, một luồng bạch khí trắng như tuyết xẹt ra, kinh phong cuốn cuộn xông thẳng vào Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương như bão táp...

Khí thế dữ dội vô cùng.

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương quát to:

- Tiểu a đầu, ngươi phải chết...

Nhưng song chưởng của Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương vừa rung động thì kinh khí của cô gái áo trắng đã áp sát thật kinh hoàng.

Bởi Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương không nhận ra hồi nãy cô gái áo trắng sợ liên lụy đến Bạch Cương nên vừa lách vừa xuất chiêu, chưởng đạo có hơi bị chệch. Vì

thế kinh khí giao nhau, cô gái bị bay đi vài trượng, còn Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương chỉ thối lui ba bước.

Ả ta tưởng vậy đã thắng đối phương một chiêu đầu. Phấn khởi, nhưng chậm chạp, lần này Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương chờ đối thủ xuất chiêu mới triển khai vận khí lực tối đa, quyết đánh chết cô gái dưới sức chưởng bạo liệt khủng khiếp.

Nào ngờ chưởng đạo giao nhau “âm...” một tiếng như thiên long địa chấn, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương mới thấy hết sức mạnh của đối phương, trên nền đá khoét sâu một lỗ lớn như miệng giếng, vách đá sạt lở tung bay kinh người. Cô gái áo trắng chỉ thối lui một bước, còn Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương bị chân bức văng xa, suýt rơi xuống thiên núi.

Ả ta vội thu sức lực búng mình lên, nhưng khí huyết đảo lộn, mắt nổ hào quang. Tuy chưa đến nổi trọng thương, nhưng ả bắt đầu nể nang đối thủ.

Cùng lúc ấy, nhiều tiếng rú lại vang lên, thì ra sáu tên thuộc hạ của Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương bị sức chấn động bay cả vào vách đá.

Vốn Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương có tám tên thuộc hạ, đều vào loại sừng sỏ của Thiên Long Bang, xưng là Bát Đại Thiết Ngư. Lúc nàng vào thạch thất tìm Bạch Cương, tám tên thuộc hạ đứng ngoài có hai tên bị cô gái áo trắng đánh văng xuống thiên núi.

Sáu tên còn lại, bị thương thêm hai, nhưng cố gượng đứng trong hàng ngũ, bây giờ cả sáu tên đều bị hơi chưởng khí của cô gái quật vào vách đá, trong lúc Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương bị hất tung.

Thua chiêu này, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương thấy rõ uy lực của Phiên Tuyết Mai Hoa Chưởng thì vừa kinh ngạc vừa ngưỡng mộ, vừa tức giận và ganh ghét. Nàng nghĩ thầm trong đầu:

- Âm mưu đoạt Bạch Mai Linh Quả của Thiên Long Hắc Bang, gặp Phong Hoà Thượng và Thần Châu Tuý Cái đã muốn thúc thủ, nay còn môn hạ của Mai Phong Tuyết Lão xuất hiện thấy rõ là bà lão này cũng động lòng tham. Công lực của Phiên Tuyết Mai Hoa Chưởng chỉ qua tay con bé kia đã kinh hồn, huống chi bà lão đích thân xuất thủ để tranh đoạt trái quý? Như vậy hy vọng hái Bạch Mai Linh Quả của bốn bang thật mong manh. Chẳng may phen này thất bại, công cán cả bọn như đã tràng xe cát, mà bản thân ta cũng lâm nguy. Chi bằng bây giờ giết chết con bé này đi, cho bớt một tay kinh địch.

Nghĩ như thế, rồi Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương giả bộ đưa tay vuốt tóc, kỳ thật rút Nhiếp Hồn Độc Mao kẹp sẵn trong kẽ tay, ả ta quyết định dùng ám khí mưu sát cô gái nọ.

Thế rồi ả ta thay đổi thái độ vừa bước tới vừa cười và buông ra những lời mềm mỏng:

- Hay lắm, không ngờ Phiên Tuyết Chưởng của quý sư môn đã được cô nương luyện đến tám, chín phần hoá hầu. Bọn Bát Đại Thiết Ngư như tám con trâu sắt của ta bị cô nương đánh trọng thương là điều không phải ngạc nhiên. Có điều Mai Phong Tuyết Lão thường tự hào rêu rao Phiên Tuyết Mai Chưởng là vô địch thiên hạ, song dưới mắt Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương này sự kiện ấy chưa chắc. Đủ để cho ta chiêm ngưỡng tuyệt chiêu, cô nương có vui lòng đấu một chưởng nữa không? Lần này ta thất bại, hoặc cô nương thoát chết thì ta đây là một Đường Chủ tự nguyện ẩn tích giang hồ, không dám nhìn mặt ai nữa?

Mục đích của Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương là muốn chọc tức cô gái để đấu thêm một chưởng, rồi thừa dịp phóng ám khí cực tinh vi vào đối thủ.

Cô gái áo trắng đang ngạc nhiên, bởi chỉ qua vài chiêu mà Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương đã nhận ra sư môn và chiêu thức, luôn cả tên tuyệt kỹ bốn môn, quả không phải tay tầm thường, mà hẳn là một cao thủ đáng sợ, nhưng cái ý coi khinh công phu của sư môn mình làm nàng nổi giận, quên cả dẫn đo, bèn dựng đôi mày liễu, miệng hét lớn:

- Được lắm, nếu hôm nay bốn cô nương không giết được Cửu Vĩ Hồ Ly với tuyệt kỹ của bốn môn thì cái tên Bạch Mai Nữ Hoàng Phủ Bích Hà sẽ bị chôn vùi xuống đất đen.

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương nhếch mép:

- Vậy thì hãy tiếp chiêu.

Mới vừa dứt lời, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương đã dựng song chưởng, kinh khí tuôn ra mịt mù dữ dội, như con mãng xà quật về phía đối phương.

Cô gái áo trắng tên Hoàng Phủ Bích Hà như nàng vừa xưng danh vẫn hết sức bình tĩnh, nàng tin vào tuyệt kỹ của bốn môn là thiên hạ vô song, nên thấy Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương phát chiêu, nàng cũng lập tức đẩy ra hai luồng kinh phong mạnh hơn sấm sét.

Chưởng ảnh chập chùng, gió chưởng găm thét, hai luồng kinh đạo xô tới nhau như hổ dữ tranh mồi, có điều cô gái áo trắng không ngờ đã có ám khí Nhiếp

Hồn Mao làm bằng kim khí như sợi tóc nằm trong luồng kinh đạo của nữ Đường Chủ xảo trá.

“Ầm ầm...” chưởng lực của đôi bên di động ào ào, phá đá chặt cây, sắp sửa giao nhau, bỗng từ bên ngoài có một luồng kinh khí xô vào giữa chưởng đạo của hai đối thủ...

“Bình bình...” phản lực va chạm dữ dội của hai luồng chưởng đạo với ngọn kinh khí bí ẩn thật kinh hồn.

Hoàng Phủ Bích Hà bị đẩy về phía sau năm bước, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương thì vắng ra xa vài trượng, cùng lúc đó, một bóng người y phục đen bay vào, chao mình vào khoảng giữa hai người đẹp.

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương giật mình nhìn kỹ, nhận ra người nọ, bèn cười nhạt:

- Hừm, Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp, thì ra đại hiệp cũng muốn xen vào chuyện riêng tư của đàn bà con gái?

Người vừa mới phóng luồng kinh khí xô dạt đôi bên đúng là Thượng Quan Thuần Tu.

Chàng khom tay đáp lại:

- Tại hạ hành động chỉ vì không muốn có người bị hại bởi sợi Lông Cực Độc của cô nương đấy thôi.

Nghe kêu đích danh Sợi Lông Độc tức Nhiếp Hồn Mao của mình, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương bỗng đỏ mặt, còn Hoàng Phủ Bích Hà giật thót tim, nàng nghĩ thầm trong đầu:

- Nguy quá, con Hồ Ly nham hiểm kia toan dùng ám khí cực độc hại ta. Nếu không có luồng kinh khí của gã trai kia tách đôi bên, ta có thể bỏ mạng bởi ám khí, cái bẫy của Hồ Ly.

Tuy mừng thầm thoát nạn, song tính kiêu kỳ không muốn phục ai, Hoàng Phủ Bích Hà nhìn Thượng Quan Thuần Tu “xì” một tiếng và bảo:

- Hừm, nhà ngươi từ đâu đến? Tại sao xen vào việc của ta? Người tưởng mình giỏi lắm sao? Có dám tiếp ba chiêu Phiên Tuyết Chưởng của ta không?

Thượng Quan Thuần Tu cảm thấy cô gái này ngang ngạnh đến tức cười, bèn nghiêm mặt bảo rằng:

- Phiên Tuyết Mai Hoa Chưởng hay Phiên Thiên Chưởng của Tuyết Lão tiên bối đã danh chấn võ lâm, nhưng hoả hầu của cô nương với kinh lực còn chưa đúng mức, không nên tự phụ như thế. Hãy nhớ người tài lại có kẻ tài hơn...

Hoàng Phủ Bích Hà đỏ mặt quát:

- Đừng nói bậy, ngươi là gì, sao dám lên mặt giáo huấn người khác? Có giỏi thì thử so tài với ta?

Thượng Quan Thuần Tu nghĩ mình làm việc phải, bỗng bị Hoàng Phủ Bích Hà mắng xối xả, không khỏi khó chịu, trong đầu chàng đã tính dạy cho cô bé biết thế nào là lễ độ, nhưng chàng lại sợ người ta bảo chàng nổi nóng bởi cãi không lại đứa con gái, thành thử chàng dậm khó xử, mặt cứ đỏ lên.

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương oán hận Thượng Quan Thuần Tu xen vào, phá hỏng việc của nàng còn vạch trần âm mưu sử dụng ám khí nữa. Bây giờ thấy Thượng Quan Thuần Tu ngượng nghịu thì ả bật cười lớn:

- Ha ha... Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp, đúng là đại hiệp võ lâm đít ngựa rồi.

Bạch Mai Nữ Hoàng Phủ Bích Hà nổi giận thét to:

- Con Hồ Ly đáng chết, ngươi bảo ai là ngựa?

Dứt lời nàng xông tới vỗ vào mặt Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương một chưởng, nhanh và mạnh như cơn gió lốc.

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương không ngờ Hoàng Phủ Bích Hà đột nhiên xuất chiêu, kinh phong dữ dội, nên vội chuyển mình né tránh.

Tuy chưởng đạo không trúng Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương, song sức gió lướt một bên làm xổ mái tóc nàng tung bay.

Đã là một Đường Chủ một bang phái lớn, còn bị cô gái nhỏ làm mất thể diện, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương lập tức quát lại một tuyệt chiêu, chưởng ảnh trùng điệp, áp khí âm âm vỗ vào cô gái áo trắng.

Hoàng Phủ Bích Hà đang khoái chí bởi chiêu thức của mình, đâu biết kẻ địch phản công quá nhanh, nàng mới giật mình thì kinh khí đã lướt đến chỉ trong chớp mắt, cô gái vội rùn mình xuống để né chiêu thần tốc của đối phương...

“Bình...” chưởng đạo hệt đối phương, đánh thẳng vào vách đá lủng sâu một lỗ lớn, một vùng rung chuyển, gió cát mịt mù, sức kinh phong cuốn đi cả những

trâm lược cài đầu, làm bộ tóc mềm mại của Hoàng Phủ Bích Hà bay tung, phủ luôn mặt mũi.

Vừa vén tóc, Hoàng Phủ Bích Hà đã phản kích một chiêu. Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương cũng chẳng hề nhường nhịn, liên tiếp vẩy nhanh song chưởng.

Cứ một qua, một lại, thoát chốc đã ba mươi tuyệt chiêu, vách đá sạt lở, cây cối bật tung, đôi bên toàn đổ tuyệt kỹ công phu, không một chút tương nhượng.

Hoàng Phủ Bích Hà sử dụng Phiên Thiên Chưởng, song thủ múa lên chẳng khác Phật Bà ngàn tay, bao phủ lấy Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương vào vòng chưởng đạo của mình.

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương thoát đầu còn ung dung chiết chiêu, nhưng càng về sau nhịp độ càng nhanh, nàng thấy chưởng kinh của đối phương theo nguyên lý âm dương, một chính, một phản bao kín, đồng thời nàng cảm nhận thân thể mình bị một sức đẩy về phía trước không cưỡng nổi, bất giác kinh hãi đến toát mồ hôi. Nàng biết nếu không nhân cơ hội chưa bị bại để hạ độc thủ, thì sẽ chết dưới chưởng lực của kẻ địch.

Khi người rơi vào tình huống bí, tà ý sẽ phát sinh. Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương đột nhiên hét to một tiếng, phóng mình vọt lên như chiếc pháo thăng thiên, sử dụng chiêu Điều Tử Phiên Thân, chúc đầu chụp xuống một chưởng. Đây là tuyệt chiêu của Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương, chu vi mười trượng đều bị chưởng phong bao phủ...

Với bản lĩnh võ công của Bạch Mai Nữ Hoàng Phủ Bích Hà thì thoát ra khỏi vòng chưởng đạo của đối phương là việc dễ dàng.

Nhưng tuổi trẻ háo thắng...

Nàng lại quên hoả hầu thâm hậu và Cửu Vĩ Trâm của Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương rất lợi hại nên cứ quyết tâm giành mức ăn thua cuối cùng.

Lúc đó...

Thấy Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương bỏ chưởng từ trên cao xuống dữ hơn sấm sét, Hoàng Phủ Bích Hà không thềm né tránh, nàng chỉ hơi nghiêng mình, rồi sử dụng tuyệt thức Luyện Thạch Bổ Thiên song chưởng từ dưới tung lên, đón lấy kinh đạo khủng khiếp của đối thủ.

Chỉ nghe hai tiếng “ầm ầm...” liên tiếp.

Cả một vùng rung chuyển, cát bụi tung bay, đất đá sạt lở, bóng hai người tách ra, Hoàng Phủ Bích Hà té ngồi trên nền cỏ.

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương lập tức sấn tới...

Ôi, nguy hiểm thay cho cô gái nhỏ...

Nhưng “bình...” một tiếng kinh hồn, luồng kinh khí bỗng từ xa đánh tới, xô bật Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương ra khỏi cục tràng.

Thì ra Thượng Quan Thuần Tu ở bên ngoài thấy Hoàng Phủ Bích Hà lâm nguy đã kịp vẫy tới một chiêu cứu mạng.

Thế là Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương tuy hạ được Hoàng Phủ Bích Hà nhưng lại bị chưởng chiêu của Thượng Quan Thuần Tu đánh bật đi xa lắc, thân hình lắc lư đảo mãi mới trụ bộ vững.

Tức giận đỏ mặt, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương trở tay vào Hoàng Phủ Bích Hà mắng lớn:

- Con quỷ tiểu a đầu, người còn may mắn đấy, nếu không có gã mặt dày kia chen vào thì ta đá cho người nằm chết tại đây rồi.

Quay lại đám thuộc hạ Bát Đại Thiết Ngưu, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương quát:

- Không rời khỏi đây còn chờ gì nữa.

Dứt lời, nàng phóng vèo đi như một mũi tên xẹt.

Sáu tên thương thế không nặng, vội xóc hai tên trọng thương bên triền đá, rồi cả tám đứa kéo nhau chạy như bay biến.

Thượng Quan Thuần Tu xuất chưởng đánh bại Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương và ngăn chặn không để cô gái nhỏ bị trúng Nhiếp Hồn Mao. Bởi vậy chàng bị Vĩ Hồ Diễm Nương mắng là gã mặt dày, thì giận lắm, chỉ muốn quyết đấu sinh tử với Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương. Nhưng chàng thấy Hoàng Phủ Bích Hà bị ngã, thương tích ra sao chưa rõ, nên chỉ trừng mắt cười nhạt.

Chờ Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương và đám thuộc hạ đi rồi. Thượng Quan Thuần Tu bước lại gần Hoàng Phủ Bích Hà thì thấy nàng đang ngồi vận công điều tức, hơi thở đều đặn, không có vẻ bị trọng thương.

Chàng bèn lên tiếng:

- Thương tích của cô nương ra sao, để tại hạ đưa thêm thuốc?

Hoàng Phủ Bích Hà vẫn lờ đi, không trả lời, làm Thượng Quan Thuần Tu cảm thấy khó chịu, chàng chưa từng gặp cô gái nào ngang tàng đến thế.

Bạch Cương và Hà Thông cũng vừa tới bên Thượng Quan Thuần Tu, liếc qua Hoàng Phủ Bích Hà, Bạch Cương nói với Thượng Quan Thuần Tu:

- Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp đến kịp thời giải cứu, thật là may mắn. Hoàng Phủ Bích Hà cô nương hẳn đã trọng thương phải lo giúp đỡ cô ấy.

Thượng Quan Thuần Tu mỉm cười:

- Hoàng Phủ Bích Hà cô nương rất giỏi, lại đang tự vận công điều tức, không cần sự giúp đỡ của người ngoài, vậy huynh đệ chúng ta nên vào thạch thất trước thôi.

Hà Thông tánh tình bộc trực, liền nói lớn:

- Đâu được, để cô ấy ngồi một mình lỡ cộp nó ra ngoạm mất thì sao? Ta phải ẵm cô ấy vào luôn mới được.

Vừa nói Hà Thông vừa hăng hái bước tới, thân hình dềnh dàng như con trâu nước đầy sức khoẻ.

Chàng cúi xuống dạng tay ẵm Hoàng Phủ Bích Hà.

Bỗng loáng một cái cùng với tiếng “chát” dữ dội, gò má Hà Thông sưng vù lên, đỏ bầm.

Chàng ta choáng váng một lúc lâu, khi định thần nhìn kỹ mới thấy Hoàng Phủ Bích Hà đứng trước mặt mình mấy bước.

Tay xoa má lia lịa, Hà Thông cười xuề xòa:

- Hì hì, thì ra Hoàng Phủ Bích Hà cô nương vẫn đi đứng được?

Thượng Quan Thuần Tu cũng bật cười, vỗ vai Hà Thông:

- Ngốc huynh đệ ơi, ta bảo cô ấy không cần sức người ngoài, vậy người vẫn xông vào làm việc tốt, để được người đẹp trả ơn bằng cái tát sấm sét, đã đòi chưa...

Hoàng Phủ Bích Hà trong thâm tâm cảm kích vì Thượng Quan Thuần Tu đã hai lần giải cứu, nhưng nàng lỗ hiếu thắng, lớn tiếng thách thức người ơn, nên không tiện nói lời cảm tạ, nàng bèn giả bộ bị thương, ngồi vận công điều tức, nào ngờ Hà Thông lại đến dạng tay toan bồng ẵm nàng, Hoàng Phủ Bích Hà tưởng Hà Thông có ý lợi dụng cộp xát đụng chạm gì đây, nên vội thoát ra tiện tay tát vào mặt chàng ta một cái, bây giờ thấy thái độ của Hà Thông, lại nghe Thượng Quan Thuần Tu gọi Hà Thông là “ngốc huynh đệ”, nàng mới hiểu ra chàng ấy tuy lớn

xác mà ngây thơ chất phát, không có tà ý trong hành động, nàng đã tát lằm người tốt rồi.

Tránh cái nhìn của Thượng Quan Thuần Tu làm mình ngượng ngịu, Hoàng Phủ Bích Hà quay hỏi Hà Thông thật nhỏ nhẹ:

- Ngốc huynh đệ ta lỡ tay đánh người có đau không?

Hà Thông xoa xoa gò má, trừng trợn cặp mắt rồi lại toét miệng cười:

- Ui da, không đau, không đau.

Bạch Cương và Thượng Quan Thuần Tu cười ồ cả lên.

Thượng Quan Thuần Tu lại nhìn Hoàng Phủ Bích Hà và nói:

- Ngoài rừng cây này không phải là chỗ nói chuyện, lệnh sư của cô nương và gia sư Phong Hoà Thượng vốn là những tiền bối có quan hệ hữu nghị với nhau. Vậy chúng ta cũng chẳng hề có ác cảm, nếu không bận việc gấp, xin mời cô nương vào thạch thất kia, chúng ta cùng đàm luận chuyện giang hồ.

Hoàng Phủ Bích Hà gật đầu:

- Vào đàm luận cũng được, nhưng nên nhớ thạch thất chẳng phải nơi kín đáo đâu, có một kẻ hở lớn lắm.

Nghe Hoàng Phủ Bích Hà nói, Bạch Cương thầm đoán chắc nàng này đã nhìn qua kẽ đá ấy trông thấy và nghe được những lời lảng lơ của Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương với mình, bất giác chàng đỏ mặt lên.

Trong thạch thất lửa vẫn còn chưa tắt.

Hà Thông gom thêm những cành khô vào, rồi thổi bùng ngọn lửa lên, chiếu sáng cả lòng hang.

Lúc ấy dung mạo của Bạch Mai Nữ Hoàng Phủ Bích Hà mới rõ nét tuyệt vời. Gương mặt thanh tú, sống mũi thẳng và cao, đôi mắt thông minh gợi cảm và làn môi thắm đượm như cánh sen hồng, thân hình nàng yếu điệu trong bộ kinh phục màu trắng, mái tóc đen huyền buông xoã bờ vai, hết sức quyến rũ dễ say lòng người. Nhưng đôi song kiếm khoác lên lưng với vẻ cương nghị lại khiến nàng nổi bật oai phong của một trang nữ hiệp.

Bạch Cương và Thượng Quan Thuần Tu kín đáo liếc nhìn cô gái, tuy không nói ra, nhưng hai chàng đều thầm khen:

- Ôi thiếu nữ này đẹp diễm kiều, với sắc vóc cuốn hút kỳ lạ.

Còn Hà Thông thật thà chất phát, cứ ngăm nhìn Hoàng Phủ Bích Hà trân trối, và bỗng quay lại bạn đồng hành nói oang oang:

- Bạch Cương này, sao Hoàng Phủ Bích Hà có nét mặt giống người quá vậy?

Giật mình, Bạch Cương quát khế:

- Đừng nói bậy...

Hoàng Phủ Bích Hà thì trừng mắt nhìn Hà Thông, khiến chàng trâu nước phải ngó lơ nơi khác.

Tuy nhiên Thượng Quan Thuần Tu đã để ý lời nói của Hà Thông. Chàng nhìn qua hai kẻ đối diện và nhận ra từ mặt mũi cho đến khoé miệng, Bạch Cương và Hoàng Phủ Bích Hà có nét giống nhau như khuôn đúc, chàng thầm nghĩ:

- Thật lạ, trên đời sao lại có một nam, một nữ giống nhau đến thế. Anh chàng to xác góc ghech kia đã nhận xét không lầm...

Song Thượng Quan Thuần Tu chỉ suy nghĩ thầm mà không nói ra, chàng mời tất cả ngồi quanh chiếc bàn đá, Bạch Cương bỗng hỏi:

- Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp đã ra đi, còn trở lại không lẽ các hạ biết Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương sẽ đến đây quấy phá chăng?

Thượng Quan Thuần Tu lắc đầu:

- Tại hạ trở lại đây vì chuyện khác, chỉ tình cờ đụng đầu Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương đấy thôi.

Rồi chàng quay nhìn Hoàng Phủ Bích Hà:

- Hoàng Phủ Bích Hà cô nương trên đường tới đây có thấy một gã mắt xanh tóc đỏ diện mạo như ác quỷ không?

Hoàng Phủ Bích Hà đáp ngay:

- Lúc qua hẻm núi muội có thấy...

Thượng Quan Thuần Tu kêu lên:

- Gã ấy chính là Bích Nhân Quỷ Lãnh Thế Tài, tại hạ đang theo dõi nó tới đây thì nó biến dạng.

Nghe Thượng Quan Thuần Tu nói, những người có mặt đều giật mình ngó nhau, không ai ngờ con quỷ dữ đã xuất hiện.

- o o o -